

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/40/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917204511
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5917204511.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore: žalobcu: K. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/XXX, XXX XX V., právne zastúpeného Mgr. Filipom Šoltýsom, advokátom so sídlom kancelárie

Nad Medzou 16B, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 52 934 284, proti žalovanej: Z. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX, XXX XX V., právne zastúpenej spoločnosťou JANČI & Partners, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Belopotockého 720/2, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 47 258 748, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 9.700,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš (v čase vyhlásenia rozsudku Okresný súd Ružomberok) č. k. 5C/22/2017-564 zo dňa 09. januára 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.

Odvolanie žalovanej v časti smerujúcej proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie odmieta.

Žiadnej zo strán sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Ružomberok - aktuálne Okresný súd Liptovský Mikuláš - (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.299,80,- eur do 30 dní od právoplatnosti výroku rozsudku (výrok I. napadnutého rozsudku), v ostatnej časti súd žalobu zamietol (výrok II. napadnutého rozsudku) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 50 %, ktoré mu je žalovaná povinná zaplatiť vo výške určenej samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok III. napadnutého rozsudku).

1.1 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie ustálil, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca so žalovanou žili v spoločnej domácnosti u žalovanej približne od roku 2014 do začiatku roku 2016 (keď žalovaná datovala počiatok ich vzťahu od roku 2013 a žalobca potvrdil spolužitie od jesene 2014 a zo zhodných tvrdení sporových strán ustálil, že ich spolužitie trvalo do januára 2016). Strany sporu žili v domácnosti žalovanej, a to v rodinnom dome súp. č. XXX k. ú. I., ktorý je v jej výlučnom vlastníctve. Zo zhodných tvrdení strán sporu ďalej ustálil, že žalobca počas partnerského života so žalovanou vykonal na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej, v ktorej zdieľali spoločnú domácnosť, rekonštrukčné práce, za ktoré žalovaná zaplatila čiastku 10.300,- eur, a to postupne v období od 29.10.2014 do 27.06.2016, kedy sa uskutočnila posledná platba vo výške 300,- eur. Upriamil pozornosť na tvrdenie žalobcu, že predmetná rekonštrukcia spočívajúca vo vykonaní prác

uvedených v bode 2.2 podanej žaloby, bližšie špecifikovanej v podaní žalobcu na č. I. 252 a nasl. spisu, bola dokončená v máji 2016, a že k finančnému vyporiadaniu za rekonštrukciu medzi ním a žalovanou dôjde neskôr na základe dohody. Poukázal na tvrdenie žalovanej, že priebežne uhrádzala náklady na nákup materiálu potrebného na rekonštrukciu s tým, že žalobca bol zručný a práce, ktoré uvádzal v bode 2.2 žaloby, v podstate aj vykonal (súd poukázal na výpoveď žalovanej zo dňa 03.10.2017) s tým, že peniaze na domácnosť od neho nežiadala, keďže vykonával práce na jej nehnuteľnosti, keď táto súčasne potvrdila, že žalobca vykonával práce dobrovoľne, bez nároku na odplatu. Súd prvej inštancie taktiež ustálil, že k definitívnemu opusteniu spoločnej domácnosti žalobcom došlo v januári 2016, keď podľa tvrdení žalovanej posledné práce mali byť žalovaným vykonané v polovici roka 2015 a z tvrdení žalobcu vyplynulo, že posledné dokončovacie práce boli v roku 2016, pričom na pojednávaní dňa 03.10.2017 uviedol, že začiatkom roka 2016 sa všetko totálne skončilo a žalovaná potvrdila, že v januári 2016 sa žalovaný odsťahoval.

1.2 Po právnej stránke súd prvej inštancie ustálil, že uplatnený nárok na zaplatenie sumy 9.700,- eur je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď vynaložením investícií žalobcu do cudzej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu vzniká vlastníkovi nehnuteľnosti, teda žalovanej, bezdôvodné obohatenie v rozsahu zhodnotenia nehnuteľnosti v okamihu, kedy k zhodnoteniu došlo, a teda kedy sa majetkový stav vlastníka zvýšil o hodnotu zodpovedajúcu zvýšeniu hodnoty veci (v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/507/2014). Súd prvej inštancie poukázal na to, že v prípade hodnôt vynaložených na cudziu nehnuteľnosť je pohľadávkou z bezdôvodného obohatenia nie hodnota vynaložených prostriedkov, ale rozdiel medzi hodnotou nehnuteľnosti pred adaptáciou a po nej (súd prvej inštancie odkázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 548/2015). Konštatoval, že vlastníkovi nehnuteľnosti vzniká prospech v rozsahu, v akom sa nehnuteľnosť vykonanou investíciou oproti predchádzajúcemu stavu zhodnotila (nie v rozsahu vynaložených investícií), a to od okamihu, kedy k tomuto zhodnoteniu (zlepšeniu kvality či charakteru veci) došlo, teda, keď sa majetkový stav vlastníka zvýšil o hodnotu zodpovedajúcu zvýšeniu hodnoty veci, keď od tohto okamihu začína plynúť premlčacia doba podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

1.3 Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že v spore nebola preukázaná existencia dohody o financovaní rekonštrukčných prác na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej, keď žalovaná mala žalobcom požadované náklady na nákup materiálu počas vykonávania stavebných prác priebežne uhrádzať a žalobcove investície spočívajúce v tejto práci mali byť kompenzované tým, že žalovaná financovala náklady na ich spoločný život v jej domácnosti. Uviedol, že po ukončení vzťahu a následne aj spolužitia sa žalobca v spore domáha zaplatenia rozdielu, keď podľa jeho tvrdení celkové investície do nehnuteľnosti žalovanej predstavovali 20.000,- eur a na podporu tohto tvrdenia predložil ako dôkaz faktúru 3/2016 s popisom vykonaných prác vrátane jednotkovej ceny. Konštatoval, že už dňa 11.11.2015 mali sporové strany rokovať o urovnaní finančných nárokov vzniknutých v súvislosti s dodávkami materiálu a rekonštrukčnými prácami žalobcu na rodinnom dome žalovanej do času podpisu uvedenej dohody, avšak k podpisu tejto dohody nedošlo. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že na strane žalovanej vykonanými investíciami do jej nehnuteľnosti došlo k bezdôvodnému obohateniu, t. j. zhodnoteniu nehnuteľnosti v rozsahu, v akom sa nehnuteľnosť vykonanou investíciou oproti predchádzajúcemu stavu zhodnotila.

1.4 Za účelom objektívneho zhodnotenia rozsahu bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie nariadil znalecké dokazovanie znalkyňou Ing. Annou Bešinovou, ktorá v Znaleckom posudku č. 1/2020 ustálila, že trhová cena nehnuteľnosti súpisné č. XXX na parcele č. 315/6, 315/7 k. ú. I. ku dňu 01.08.2013 predstavovala sumu 124.000,- eur a ku dňu 01.05.2016 sumu 143.000,- eur. Vychádzal z toho, že všeobecná hodnota predmetnej nehnuteľnosti sa v dôsledku vybudovania novej vodovodnej prípojky, novej vodomernej šachty, nového murovaného plotu na severnej strane pozemku, vybudovania spevnenej plochy pod nádrž na vodu, vybudovania záhradného domčeka - garáže - humna a vybudovaniu betónovej plochy pred záhradným domčekom zvýšila o 17.599,80 eur. Poukázal na to, že pri stanovení času ocenenia nehnuteľnosti pred jej zhodnotením (01.08.2013) a po jej zhodnutí (01.05.2016) vychádzal z časového vymedzenia označeného žalobcom, ktoré časové hľadisko nebolo žalovanou namietané a žalovaná vo svojom podaní (č. I. 233/rub) namietala, že otázka určenia trhovej hodnoty nehnuteľnosti ku dňu 01.08.2013 a ku dňu 01.05.2016 nie je dostatočne špecifikovaná a navrhla položiť znalkyni otázku, v znení ktorej žalobkyňa určí hodnotu nehnuteľnosti ku dňu 01.08.2013 a ku dňu 01.05.2016 podľa metodiky oceňovania s koeficientom pre rok 2016, na ktorú požiadavku znalkyňa

oznámila, že uvedené nie je možné, keď podľa nej nehnuteľnosť ku dňu 01.08.2013 je možné oceniť len s koeficientom platným k 01.08.2013, a preto sťažnosť žalovanej voči uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 5C/22/2017-274 zo dňa 17.06.2019 súd prvej inštancie zamietol.

1.5 Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovanou súd prvej inštancie túto vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukázal na to, že práce na predmetnej nehnuteľnosti sa začali v roku 2014 a posledné práce boli ukončené na jeseň 2015 (t. j. vodovodná prípojka) s tým, že žaloba v uvedenej veci bola podaná na súde v mesiaci júl 2017. Upriamil pozornosť na vyjadrenia sporových strán, z ktorých vyplynulo, že k narušeniu vzťahov a spolužitia medzi stranami sporu došlo na jeseň 2015, čomu podľa súdu prvej inštancie nasvedčuje i žalobcom predložený dôkaz - pokus o dohodu zo dňa 11.11.2015 ohľadne financovania prác na rekonštrukcii nehnuteľnosti, ktorý žalovaná nespochybňovala a pripustila jednanie ohľadne spôsobu financovania prác, do znenia ktorej dohody časť rukou písaných poznámok vpísala priamo žalovaná. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za nepochybné, že k ukončeniu prác došlo na jeseň 2015, najneskôr v januári 2016, kedy obe strany potvrdili definitívny odchod žalobcu zo spoločnej domácnosti, keď žalobca nepreukázal vykonanie investičných prác po januári 2016, a to napriek tomu, že v podaní z 23.06.2020 uvádza práce s uvedením termínu február 2016, avšak uvedené žalovaná poprela a je nepravdepodobné, že po potvrdenom odchode z domácnosti v mesiaci január 2016, kedy už žalobca nemal prístup do nehnuteľnosti žalovanej, v tejto realizoval ďalšie práce, keď aj samotný žalobca na pojednávaní zo dňa 03.10.2017 konštatoval, že začiatkom roka 2016 sa totálne skončilo. Z uvedeného potom súd prvej inštancie vyvodil, že nakoľko poslednou preukázanou realizovanou investíciou bola vodovodná prípojka v novembri 2015, od uvedeného momentu plynie dvojročná subjektívna premlčacia doba a nárok bol podaný na súde dňa 06.07.2017, t. j. v rámci zákonom stanovenej dvojročnej premlčacej doby.

1.6 Výšku bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie vyvodil z nespornosti, že vykonaním investícií zo strany žalobcu došlo k zhodnoteniu nehnuteľnosti žalovanej, a to v rozsahu stanovenom Znaleckým posudkom znalkyne Ing. Bešinovej, keď realizovanými prácami, ktorých rozsah nebol pri znaleckom dokazovaní namietaný, ani sporovaný, sa zvýšila hodnota nehnuteľnosti o 17.599,80,- eur, a potom bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, ktorá z uvedenej sumy uhradila 10.300,- eur, zodpovedá sume 7.299,80 eur. V podstatnej časti prevyšujúcej priznaný nárok súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol, keď dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia o ním požadovanej výške bezdôvodného obohatenia.

1.7 Súd prvej inštancie nevyhovel ďalším návrhom zo strany žalobcu na vykonanie dokazovania, a to doplnením znaleckého posudku o zhodnotenie prác v zmysle jeho návrhu (bod 2.3 jeho podania z 27.02.2020), keď poukázal na to, že k uvedeným námietkam sa vyjadrila znalkyňa s tým, že ide o udržiavacie práce, a nie o investície a jej úlohou bolo vyčísliť zhodnotenie nehnuteľnosti v dôsledku realizovaných investícií, ktorú ona aj splnila.

1.8 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP a priznal žalobcovi, ktorý mal pomerný úspech vo veci, právo na náhradu trov konania v rozsahu 50 % celkových vzniknutých trov.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie obidve strany sporu.

2.1 Žalovaná podala odvolanie proti výroku I., II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. a), b), c) a d) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

2.2 V odvolaní žalovaná namietala, že súd prvej inštancie pri určení výšky bezdôvodného obohatenia (vo výške 7.299,80 eur) žiadnym spôsobom neprihliadal na podstatnú skutočnosť, a to, že vykonané práce nevykonával výlučne žalobca, ale uvedené práce vykonávala aj ona, keďže si zhodnocovala svoju nehnuteľnosť. Za rozhodujúce a podstatné v tejto súvislosti žalovaná považovala tvrdenia žalobcu uvedené v Zápisnici o pojednávaní

zo dňa 03.10.2017, na ktorom navrhovala výsluch svedkov, a to konkrétne jej dcéry a krstňaťa za účelom preukázania, že samotné rekonštrukčné a stavebné práce, ktorými sa mala zhodnocovať nehnuteľnosť, realizovala aj prostredníctvom týchto osôb. Má za to, že súd prvej inštancie sa v tejto súvislosti vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že samotný žalobca potvrdil, že medzi ním a ňou bola dohoda, že si za bývanie v spoločnej domácnosti v jej nehnuteľnosti neplatil žiadnu odplatu a neprispieval na

chod spoločnej domácnosti, keď to mala byť forma dohodnutej kompenzácie za jeho prácu a činnosti realizované na jej nehnuteľnosti. Žalovaná uvedené vyvodila zo strany 7. zápisnice o pojednávaní zo dňa 03.10.2017, kde na otázku, či bola medzi ním a ňou nejaká dohoda o kompenzácii vzájomných nárokov v súvislosti za prácu vykonanú na rekonštrukčných činnostiach oproti nákladom spojeným, uviedol „čistočne áno. Tak, že niečo vykonám, ja som tu a ja tu mám právo bývať.“ Na základe uvedeného má žalovaná za to, že výpočet súdu ohľadne výšky bezdôvodného obohatenia nemôže byť správny, keď znalecký posudok bez ďalšieho určí len trhovú cenu nehnuteľnosti (nie zhodnotenie nehnuteľnosti, na ktorom sa mal podieľať výlučne žalobca) v dvoch termínoch, čo samo osebe nemôže slúžiť ako dôkaz pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti uviedla, že počas konania boli predkladané tak zo strany žalobcu, ako aj z jej strany listinné dôkazy preukazujúce rozsah vykonania rekonštrukčných a stavebných prác na nehnuteľnosti, keď poukázala na svoje podanie zo dňa 06.11.2017 označené ako Predloženie listinných dôkazov k sp. zn. 5C/22/2017, podanie žalobcu zo dňa 23.06.2020 označené ako Stručná špecifikácia ukončenia investičných prác k časovým obdobiam a jej podanie zo dňa 29.12.2021 označené ako Vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu zo dňa 14.09.2020, sp. zn. 5C/22/2017. Má za to, že z týchto podaní je zrejmé, že rozsah prác (vrátane času ich vykonania) uvádzaných žalobcom alebo ňou nie je identický s ich rozsahom podľa návrhu žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania zo dňa 01.03.2019. Poukázala na to, že na základe tohto návrhu bol vykonaný uvedený znalecký posudok, ktorého doplnenie v konečnom dôsledku požadoval niekoľkokrát samotný žalobca, čo vyplynulo z jednotlivých zápisníc o pojednávaní. Podľa žalovanej sa súd prvej inštancie nevysporiadal s konštatovaním, že ona nespochybňovala rozsah vykonaných prác, ale len ich výšku, keď uvedené sa nezakladá na pravde, nakoľko ona od začiatku rozporovala nielen rozsah, ale aj charakter vykonaných prác vrátane doby ich realizácie, a to aj z hľadiska otázky premlčania. V tejto súvislosti poukázala na to, že žalobca si na začiatku uplatňoval zaplatenie žalovanej sumy z titulu vykonaných prác faktúrou, ktorá nespĺňala účtovné a ani formálne náležitosti a obsahovala položky, v ktorých sa nachádzali činnosti napríklad „diagnostikovanie a oprava čidiel, programovanie počítača“, na ktoré žalobca ako podnikateľ ani nemal oprávnenie v rámci svojho živnostenského oprávnenia, a po prezentovaní jej námietok ohľadne uplatňovania právneho titulu ho žalobca zmenil tak, že si neuplatňoval už zaplatenie žalovanej sumy za realizované práce v zmysle citovanej faktúry, ale si uplatnil nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia z dôvodu zhodnotenia nehnuteľnosti, ktorú mal v prospech nej vykonať, pričom v tejto súvislosti poukázala na to, že súd prvej inštancie sa nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal s jej námietkou, či sa jedná o zmenu žaloby a na to sa vzťahujúce premlčanie, keď podľa jej názoru súd prvej inštancie nijakým relevantným spôsobom v rámci ďalších predbežných právnych posúdení nereagoval a nevysporiadal sa so zmenou právnej kvalifikácie uplatňovaného nároku a uvedené neurobil ani v jednotlivých bodoch odôvodnenia rozsudku. Vo vzťahu k otázke premlčania má žalovaná za to, že žalobca začal účelovo prispôsobovať dobu vykonania jednotlivých prác tak, aby boli tieto realizované minimálne do obdobia dvoch rokov pred podaním jeho žaloby, ktorú realizoval na súde prvej inštancie v mesiaci júl 2017, keď poukázala na to, že súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení rozsudku iba veľmi stručne skonštatoval, že je nepochybné, že k ukončeniu prác došlo na jeseň 2015 a najneskôr 2016, avšak vôbec sa nezaoberal skutočnosťami uvádzanými pri výsluchu žalobcu na pojednávaní zo dňa 03.07.2017, kde na strane 7. v zápisnici tohto pojednávania výslovne uviedol, že opustil spoločnú domácnosť so žalovanou začiatkom leta 2015 a na ďalšiu otázku jej právneho zástupcu, či mal z jej strany umožnené realizovať nejaké rekonštrukčné práce, uviedol, „že to už nebolo ani v jeho záujme ďalej niečo riešiť“. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, čo do určenia rozsahu bezdôvodného obohatenia na jej strane, t. j. že výlučne on, bez akejkoľvek participácie z jej strany vykonal práce na nehnuteľnosti, čím malo dôjsť k zhodnoteniu nehnuteľnosti v uvedenej výške.

2.3 Vo vzťahu k otázke premlčania žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil začiatok plynutia premlčacej doby, keď poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.04.2014 sp. zn. 7Cdo/507/2014, v zmysle ktorého vynaložením investícií do cudzej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu vzniká vlastníčkovi bezdôvodné obohatenie v okamihu, kedy k zhodnoteniu došlo, t. j. kedy sa majetkový stav vlastníka zvýšil o hodnotu zodpovedajúcu zvýšeniu hodnoty veci. Taktiež poukázala na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.12.2016 sp. zn. 3Co/925/2013, podľa ktorého okamih vynaloženia investície je určujúci pre plynutie tak objektívnej, ako aj subjektívnej premlčacej doby, lebo v tomto okamihu mal poškodený vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia, ako aj o obohatenej osobe, teda mal a mohol podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom právna neznalosť v tomto smere nie je právne významná, a teda to, kedy sa poškodený dozvedel ako takýto nárok mohol právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní

okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby relevantné. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov nesprávne právne posúdil začiatok plynutia premlčacej doby a rovnako nesprávne posúdil okamih, kedy k zhodnoteniu nehnuteľnosti malo dôjsť, nakoľko súd prvej inštancie toto zhodnotenie posudzoval celkovo, resp. súhrnne k začiatku roku 2016 a nie v zmysle judikatúry k jednotlivému okamihu zhodnotenia podľa špecifikovaných stavebných prác a ich časovej realizácie. Má za to, že žalobca nemohol vykonávať, ani nevykonával žiadne činnosti smerujúce k zhodnoteniu nehnuteľnosti od mesiaca jún 2015. Na základe uvedeného vyjadrila presvedčenie, že všetky investície žalobcu do jej majetku vykonané pred 06.07.2015 sú premlčané, a keďže žalobca vykonával všetky investície do nehnuteľnosti do mesiaca jún 2015, považuje nárok žalobcu za neopodstatnený a rozsudok za vecne nesprávny. Žalovaná má taktiež za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo do určenia časového okamihu vzniku bezdôvodného obohatenia, keď žalobcovi nič nebránilo v tom, aby v prípade ním navrhnutého znaleckého dokazovania bol preukazovaný aj časový okamih realizácie stavebných prác, ktorých vykonaním sa zhodnotila jej nehnuteľnosť, a to vzhľadom k skutočnosti námietky premlčania z jej strany, ďalej samotného rozporu ohľadne ich realizácie uvádzanej žalobcom počas súdneho konania, ako aj rozporu v tejto veci, ktorý bol prezentovaný jej vyjadreniami, ako aj vyjadreniami žalobcu.

2.4 Žalovaná súčasne namietala, že v rozsudku súdu prvej inštancie absentuje odôvodnenie pre jeho závery, a teda aj dôvody, pre ktoré rozhodol tak, ako je uvedené v jeho jednotlivých výrokoch. Z uvedených dôvodov považuje žalovaná uvedený rozsudok za nepreskúmateľný, v čom vzhliada závažnú vadu konania, keď podľa jej názoru konajúci súd porušil jej právo na riadne odôvodnenie rozsudku.

2.5 Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania má žalovaná za to, že súd prvej inštancie nezohľadnil mieru zavineného konania žalobcu vo vzťahu k vzniku trov a jednotlivých úkonov súdu prvej inštancie, čo ona namietala prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaníach a má za to, že takéto konanie žalobcu, ktoré malo vplyv na nehospodárnosť konania a zvýšený počet úkonov súdu prvej inštancie, malo byť zohľadnené aj pri určení rozsahu náhrady trov konania.

2.6 Na základe uvedeného žalovaná navrhla, aby Krajský súd v Žiline rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. ak nie sú dané zákonné podmienky na jeho zrušenie, aby ho v zmysle ust. § 388 Civilného sporového poriadku zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalobcu zaviazne na úhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca podal odvolanie voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Má za to, že súd druhým výrokom rozsudku, ktorým žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.400,20 eur zamietol, rozhodol nesprávne. Základ rozsudku považuje žalobca za správny a spravodlivý, avšak podľa jeho názoru mal súd prvej inštancie žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila tým, že zhodnotil jej rodinný dom vykonanou rekonštrukciou, pričom otázkou v konaní ostávalo, v akej výške. Poukázal na to, že on aj po vykonanom znaleckom dokazovaní tvrdil, že rekonštrukcia vykonaná ním zvýšila hodnotu nehnuteľnosti žalovanej najmenej o sumu 20.000,-eur a na tomto tvrdení aj zotrval, keď nesúhlasil s rozsudkom súdu v tom, že jeho rekonštrukciou sa hodnota nehnuteľnosti žalovanej zvýšila iba o sumu 17.599,80,- eur. Namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to konkrétne, že súd nenariadil doplniť znalecký posudok Ing. Anny Bešinovej č. 1/2020 z dôvodu, že znalkyňa v znaleckom posudku nepochopiteľne a nedôvodne vyňala z ohodnotenia niektoré investície s tým, že ide o bežné udržiavacie práce na nehnuteľnosti. Žalobca uviedol, že on tieto práce vykonal a investoval ich do nehnuteľnosti žalovanej, pričom nejde iba o bežné udržiavacie práce, a ak by týchto prác a investícií nebolo, tak hodnota nehnuteľnosti by bola nižšia. Na základe uvedeného má za to, že bolo nevyhnutné zahrnúť aj tieto investície do zhodnotenia nehnuteľnosti a výšky bezdôvodného obohatenia žalovanej na jeho úkor a ak by znalkyňa zahrnula do ohodnotenia aj spomenuté prvky, tak výška zhodnotenia nehnuteľnosti žalovanej by vysoko preskočila sumu 20.000,- eur. Taktiež poukázal na skutočnosť, že znalkyňa v znaleckom posudku nezohľadnila to, že pred rekonštrukciou nebola nehnuteľnosť vôbec užívania schopná ako samostatná nehnuteľnosť a práve jeho pričinením sa takou stala. Namietal, že znalkyňa nemôže svojvoľne rozhodovať o tom, čo zahnie do zhodnotenia nehnuteľnosti a čo už nie, keď je zrejmé, že väčšinu prác, ktoré vykonal, a ktoré sú uvedené v bode 2.2 odôvodnenia odvolania, bolo možné ohodnotiť, a tieto nepochybne zvýšili hodnotu nehnuteľnosti žalovanej. Súčasne má za to, že

väčšinu týchto prác nemožno definovať ako bežné udržiavacie práce, keď súd nikde nevysvetľuje, čo sa má rozumieť pod pojmom bežné udržiavacie práce a aký je rozdiel medzi nimi a investíciami. Žalobca uviedol, že z vyjadrenia znalkyne je zrejmé, že táto hodnotila vykonané dôkazy a na základe toho sa rozhodla určité investície neohodnotiť, keďže uviedla, že podľa vyjadrení žalovanej ohľadne výroby a montáže záhradnej dvojbrány, si túto žalobca odnesie. V tejto súvislosti namietal, že nebolo úlohou znalkyne posudzovať tvrdenia strán sporu, ale mala ohodnotiť všetko, čo na nehnuteľnosti vykonal a čo zistila ohliadkou nehnuteľnosti a mala presne odpovedať na súdom stanovenú otázku. To, že znalkyňa tak neurobila a svoje znalecké zadanie si splnila iba čiastočne, malo za následok, že návrh na doplnenie jej posudku bol dôvodný. Na základe uvedeného má žalobca za to, že súd prvej inštancie mal dôkaz doplnením znaleckého posudku vykonať, keďže jeho vykonanie bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, t. j. určenie výšky bezdôvodného obohatenia.

3.1 Žalobca súčasne namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, majúc za to, že súd prvej inštancie mohol aj bez doplnenia znaleckého posudku ustáliť výšku bezdôvodného obohatenia žalovanej na sumu 20.000,- eur. V tejto súvislosti poukázal na to, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že ak by znalkyňa zahrnula do ohodnotenia aj spomenuté prvky, výška zhodnotenia nehnuteľnosti žalovanej by vysoko prekročila 20.000,- eur, keď medzi stranami nebolo sporné, že predmetné práce na nehnuteľnosti žalovanej vykonal. Súčasne má za to, že znalkyňa v znaleckom posudku nezohľadnila to, že pred rekonštrukciou nebola nehnuteľnosť vôbec užívania schopná ako samostatná nehnuteľnosť a práve jeho pričinením sa takou stala, pričom sama uviedla, že dôvod spoločnej vodomernej šachty by mohol viesť k zníženiu predajnej ceny. Uviedol, že na základe skutkového stavu, tak ako bol zistený súdom prvej inštancie, možno po právnej stránke ustáliť, že žalovaná sa ako výlučná vlastníčka nehnuteľnosti bezdôvodne obohatila na jeho úkor, a to v hodnote vykonanej rekonštrukcie v sume 20.000,- eur tým titulom, že mu nezaplatila za vykonanú rekonštrukciu plnú sumu, hoci mu sľúbila finančné vyrovnanie, čím vznikol na jej strane neoprávnený finančný prospech v hodnote vykonanej rekonštrukcie, ktorá zhodnotila jej nehnuteľnosť.

3.2 Na základe uvedeného navrhol, aby Krajský súd v Žiline rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 9.700,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a uložil žalovanej nahradiť mu trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa stotožňuje s výrokom I. rozsudku súdu prvej inštancie a považuje ho za správny, keď súčasne sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku s výnimkou tej časti odôvodnenia, kde súd odôvodňuje zamietnutie žaloby v ostatnej časti. Má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. je vecne správny, neobsahuje žiadne vady vytykávané žalovanou a z toho dôvodu navrhol, aby ho odvolací súd v prvom výroku potvrdil a druhý výrok zmenil na základe jeho odvolania.

4.1 Uviedol, že napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, nevykazuje žiadne vady vytykávané žalovanou, keď má za to, že súd v odôvodnení rozsudku vyčerpávajúco opísal priebeh konania na súde prvej inštancie a jasne vysvetlil, prečo bolo vo veci rozhodnuté s poukazom na príslušné dôkazy a zákonné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia. Rozhodnutie, ktoré prvostupňový súd vo veci vydal vo výroku I., považuje za spravodlivé a správne vzhľadom na priebeh konania, procesnú obranu žalovanej a dôkaznú situáciu v spore. Znaleckým posudkom Ing. Anny Bešinovej č. 1/2020 bolo preukázané a objektivizované, že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila, keď tento dôkaz preukázal, že rodinný dom žalovanej sa prácami a investíciami vykonanými ním značne zhodnotil. Poukázal na to, že žalovaná nepopiera a ani nepopierala, že z jeho strany bola vykonaná rekonštrukcia jej nehnuteľnosti, čím sa zvýšila jej hodnota, keď aj žalovaná si bola vedomá tejto skutočnosti a titulom vyrovnania mu zaplatila za vykonanú rekonštrukciu sumu 10.300,- eur, čím de facto uznala jeho nárok na finančné vyrovnanie za jeho investíciu do jej nehnuteľnosti. Opätovne poukázal na to, že žalovaná mu bola ochotná vyplatiť sumu až 16.000,- eur, čo vyplýva z listinného dôkazu, a to nepodpísanej dohody o urovnaní vzájomných nárokov v súvislosti s investíciami do rodinného domu zo dňa 11.11.2015. Uviedol, že znalecký posudok zapadol do mozaiky ostatných dôkazov ním predložených, a to najmä pokladničných blokov preukazujúcich jeho investície, jeho výpovede a návrhu dohody o urovnaní. Konštatoval, že znalecký posudok jasne preukázal, že finančné vyrovnanie, ktoré mu žalovaná za zhodnotenie jej nehnuteľnosti už poskytla pred podaním žaloby, nepokrýva celú sumu bezdôvodného obohatenia žalovanej na jeho úkor. Poprel, že by sa hodnota nehnuteľnosti žalovanej ním

vykonanou rekonštrukciou zvýšila iba o sumu 17.599,80,- eur, keď má za to, že táto hodnota sa zvýšila minimálne na sumu 20.000,- eur. Považoval za preukázané, že on vykonal počas partnerského života so žalovanou značnú a rozsiahlu rekonštrukciu nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej, a to rodinného domu s pozemkom nachádzajúceho sa na adrese I. č. XXX, keď túto rekonštrukciu vykonal osobne, prípadne ju vykonávali s ním poverené osoby, čo medzi stranami nebolo ani sporné. Taktiež mal za to, že v spore bolo preukázané, že dom pred rekonštrukciou nebol predajný pre naštrbené susedské vzťahy, nakoľko nebol oddelený od druhého rodinného domu, s ktorým je stavebne spojený a po rekonštrukcii je úplne užívania schopný ako samostatná nehnuteľnosť, keďže došlo náročným spôsobom k oddeleniu stavieb. Taktiež mal za preukázané, že predmetná rekonštrukcia bola dokončená v máji 2016 a bola vykonaná na požiadanie a so súhlasom žalovanej s tým, že k finančnému vyporiadaniu za rekonštrukciu medzi ním a žalovanou dôjde neskôr na základe dohody, alebo že bude môcť v nehnuteľnosti bývať. Uviedol, že rekonštrukcia, ktorú vykonal, mala hodnotu spolu 20.000,- eur a že mu žalovaná vyplatila iba sumu 10.300,- eur, t. j. po ukončení partnerského života sa s ním vyrovnala iba sčasti. Z uvedeného po právnej stránke vyvodil, že žalovaná sa ako výlučná vlastníčka nehnuteľnosti bezdôvodne obohatila na jeho úkor, a to v hodnote vykonanej rekonštrukcie v sume 20.000,- eur tým titulom, že mu nezaplatila za vykonanú rekonštrukciu plnú sumu, hoci mu sľúbila finančné vyrovnanie, čím vznikol na jej strane neoprávnený finančný prospech v hodnote vykonanej rekonštrukcie.

4.2 K tvrdeniu žalovanej, že z jeho strany bola vykonaná rekonštrukcia dobrovoľne, resp. za to, že tam bude môcť bývať, žalobca uviedol, že toto tvrdenie je nezmyselné, a ak by vykonal rekonštrukciu dobrovoľne bez nároku na odplatu, tak vzniesol otázku, prečo by mu žalovaná vyplatila peniaze za túto rekonštrukciu a prečo by mu bola ochotná vyplatiť oveľa viac. Uviedol, že on vykonal rekonštrukciu na požiadanie žalovanej, keď táto chcela vyriešiť susedské a rodinné problémy, ktoré pramenili najmä z toho, že predmetná nehnuteľnosť nebola rozdelená. K tvrdeniu, že žalovaná platila všetky výdavky spojené s chodom spoločnej domácnosti, uviedol, že uvedené tvrdenie je zavádzaním, keďže aj on sa podieľal na chode spoločnej domácnosti (náklady, zariadenie záležitostí a podobne). Má za to, že návrh dohody o urovaní preukazuje to, že on nevykonal túto rekonštrukciu dobrovoľne, tak ako to tvrdí žalovaná, nakoľko, ak by ju vykonal dobrovoľne, žalovaná by mu nevyplatila časť jeho nároku a nebola by ochotná vyplatiť mu 16.000,- eur, keď túto dohodu mu predložila samotná žalovaná.

4.3 Čo sa týka znaleckého posudku predloženého žalovanou, namietal, že tento je pre daný spor absolútne nepoužiteľný, keďže tento nezohľadňuje to, o koľko sa nehnuteľnosť jeho činnosťou zhodnotila, ale iba rieši čistú hodnotu stavebných prác, a to dokonca bez stavebného materiálu, ktorý zakupoval, o čom predložil súdu dôkazy. Uviedol, že bezdôvodné obohatenie v prípade investície do cudzej nehnuteľnosti spočíva v hodnote, o ktorú sa nehnuteľnosť zhodnotila oproti stavu pred rekonštrukciou, a túto čiastku je potrebné v konaní znalecky ustáliť, k čomu aj v prejednávacom spore došlo.

4.4 Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania žalobca poukázal na to, že v predmetnom spore ide o vydanie bezdôvodného obohatenia na základe rekonštrukčných prác, teda investície do nehnuteľnosti žalovanej, keď on sa dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila, koncom apríla 2016, avšak žalovaná mu odmietla vyplatiť za zrealizované práce, a preto jej v máji 2016 vystavil faktúru. Uviedol, že následne prebehli mimosúdne rokovania a žalobkyňa mu časť nároku vyplatila, avšak zvyšok mu zaplatiť odmietla a ukončila s ním definitívne vzťah. Podľa neho je až uvedené tým momentom, kedy začala plynúť dvojročná premlčacia doba, nakoľko koncom apríla 2016 zistil, že k bezdôvodnému obohateniu došlo z dôvodu, že mu žalovaná odmietla vyplatiť hodnotu vykonaných prác a ukončila s ním definitívne partnerský vzťah a on zistil osobu, ktorá sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Do tohto momentu nevedel, ako to bude s ich partnerským spolužitím a nevedel, že sa do predmetného domu už nebude môcť nikdy vrátiť, keď on plnil na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol. Uvedený právny dôvod spočíval v tom, že on vykonal rekonštrukciu na požiadanie žalovanej v domnienke, že s ňou bude ako jej životný partner v predmetnej nehnuteľnosti bývať, alebo sa s ním finančne vyrovná, a tento právny dôvod, na základe ktorého plnil, odpadol a v tomto momente vzniklo bezdôvodné obohatenie na jeho strane, pričom dvojročná subjektívna premlčacia doba by teda uplynula v roku 2018. Poukázal na to, že on ukončil rekonštrukčné práce v roku 2016, a keďže všetky rekonštrukčné práce boli dokončené po dátume 06.07.2015, nie je jeho nárok ani z tohto pohľadu premlčaný. V prípade, ak by odvolací súd mal za to, že námietka premlčania žalovanej je dôvodná, žiadal, aby súd túto námietku premlčania odmietol ako námietku premlčania vznesenú v rozpore s dobrými mravmi, keď žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi z dôvodu, že sa chcela

s ním dohodnúť, časť nároku mu aj vyplatila, ale účelne mimosúdne rokovania naťahovala tak dlho, až došlo k možnému premlčaniu jeho nároku.

4.5 Žalobca má za to, že odvolanie žalovanej je v celom rozsahu nedôvodné, keď odvolanie žalovanej proti výroku II. rozsudku je navyše neprípustné, keďže je to výrok v jej prospech. Má za to, že žalovaná argumentuje v podanom odvolaní veľmi všeobecne a v podstate nie je ani zrejmé, čo rozsudku súdu prvej inštancie vyčíta, pričom ide len o zopakovanie jej procesnej obrany, ktorú prezentovala už na súde prvej inštancie a s ktorou sa súd prvej inštancie vyčerpávajúco vysporiadal v rozsudku. Má za to, že na všetky všeobecné námietky žalovanej dáva odpoveď rozsudok súdu prvej inštancie, prípadne jeho právna argumentácia obsiahnutá v časti 2 jeho vyjadrenia k odvolaniu. Podľa neho sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vysporiadal s argumentáciou žalovanej uvedenou v bode 1 jej odvolania, keď žalobca má za to, že žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala to, čo tvrdí v odvolaní a síce, že vykonávala nejaké práce na nehnuteľnosti aj ona, keď naopak potvrdila a v konaní je nesporné, že rekonštrukciu vykonával výlučne žalobca, pričom svedkov na preukázanie ňou tvrdených skutočností síce navrhla, avšak na tomto návrhu na vykonanie dokazovania nezotrvala, keďže na poslednom pojednávaní uviedla, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. ňou uvádzané skutočnosti ostávajú v rovine ničím nepodložených tvrdení bez unesenia dôkazného bremena, keď navyše nepodala odvolanie z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. e), a teda súd nemohol prihliadať na uvedenú skutočnosť, tak ako tvrdí žalovaná, keďže táto nebola v konaní preukázaná žiadnym dôkazom. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej, že medzi ňou a žalobcom bola dohoda, že si za bývanie v spoločnej domácnosti v nehnuteľnosti žalovanej neplatil žiadnu odplatu a neprispieval na chod spoločnej domácnosti, žalobca tieto tvrdenia žalovanej opätovne poprel, pričom poukázal na bod 2.3 vyjadrenia k odvolaniu.

4.6 Vo vzťahu k námietkam žalovanej voči znaleckému posudku, tieto považoval žalobca v celom rozsahu za nedôvodné, nakoľko bezdôvodné obohatenie v prípade investície do cudzej nehnuteľnosti spočíva v hodnote, o ktorú sa nehnuteľnosť zhodnotila oproti stavu pred rekonštrukciou, pričom túto čiastku treba v konaní znalecky ustáliť, čo sa v konaní vykonaným dokazovaním aj stalo.

4.7 Pokiaľ žalovaná tvrdila, že rozporovala aj rozsah prác, ktoré on vykonal, tak uvedené nie je pravdivé, nakoľko rozsah prác bol v konaní ustálený pred nariadením znaleckého dokazovania, keď strany sporu navrhovali k rozsahu prác vypočítať svedkov, avšak následne súd ustanovil znalkyňu, určil jej rozsah znaleckého skúmania, teda ktoré práce majú byť ohodnotené, keď žalovaná nijako predmetný rozsah prác nenamietala, čím sa rozsah prác stal nesporným. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaná vo svojom podaní (na č. I. 233/rub) namietala iba to, že otázka určenia trhovej hodnoty nehnuteľnosti ku dňu 01.08.2013 a ku dňu 01.05.2016 nie je dostatočne špecifikovaná a navrhla položiť znalkyni otázku, v znení ktorej znalkyňa určí hodnotu nehnuteľnosti ku dňu 01.08.2013 a ku dňu 01.05.2016 podľa metodiky oceňovania koeficientom pre rok 2016, keď jej sťažnosť proti uzneseniu súdu prvej inštancie 5C/22/2017-274 zo dňa 17.06.2019 bola zamietnutá. Žalobca má potom za to, že žalovaná mala možnosť namietat rozsah prác, prípadne určiť znalkyni úlohu, aby hodnotila práce v inom rozsahu, čo však neurobila, a teda s rozsahom prác súhlasila. Poukázal na to, že znalkyňa vykonala aj ohliadku nehnuteľnosti za účasti žalovanej a jej právneho zástupcu, kde sa na mieste samom, teda priamo na nehnuteľnosti, ustálilo to, čo ide znalkyňa ohodnocovať, a teda sa ustálil rozsah prác, ktoré vykonal, a ktoré sú predmetom sporu. V tejto súvislosti opätovne poukázal na to, že žalovaná rozsah prác nielenže nenamietala, ale následne ani nezotrvala na svojich návrhoch na vykonanie dokazovania, ktoré mali preukázať údajný menší rozsah prác.

4.8 Žalobca súčasne poprel tvrdenie žalovanej, že na začiatku sporu si uplatňoval nárok na základe faktúry, keď on v žalobe svoj nárok právne kvalifikoval ako bezdôvodné obohatenie a faktúru predložil len ako podporný dôkaz na preukázanie hodnoty vykonaných prác, avšak neskôr v konaní bolo zhodnotenie nehnuteľnosti žalovanej objektivizované znaleckým posudkom. Podľa jeho názoru sa nejedná o zmenu žaloby v prípade, ak dôjde k zmene právneho dôvodu bez zmeny skutkových okolností uvedených v žalobe.

4.9 Vo vzťahu k odvolaniu žalovanej týkajúcemu sa posúdenia premlčania v spore uplatneného nároku má žalobca za to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku vyčerpávajúco vysporiadal s námietkou premlčania žalovanej, keď poukázal na konkrétne dôkazy, na základe ktorých ustálil začiatok plynutia premlčacej doby a po právnej stránke poukázal na judikatúru súdov, z ktorej vychádzal.

Žalobca súhlasí s názorom súdu, že vykonaným dokazovaním bolo ustálené, že poslednou realizovanou investíciou bola vodovodná prípojka v novembri 2015, čo potvrdila aj žalovaná, a teda ide o moment ustálenia prác, ktorými došlo k celkovému zhodnoteniu nehnuteľnosti žalovanej, pričom od uvedeného momentu plynie dvojročná subjektívna premlčacia doba, keď nárok na súde bol podaný dňa 06.07.2017, t.j. v rámci zákonom stanovenej dvojročnej premlčacej doby. Podľa názoru žalobcu takéto ustálenie je plne v súlade s judikátom Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.04.2014 sp. zn. 7Cdo/507/2014, na ktorý poukazuje žalovaná, ktorá jasne stanovuje, že vynaložením investícií do cudzej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu vzniká vlastníčkovi bezdôvodné obohatenie v okamihu, kedy k zhodnoteniu došlo, t. j. kedy sa majetkový stav vlastníka zvýšil o hodnotu zodpovedajúcu zvýšeniu hodnoty veci. Majetkový stav vlastníka, teda žalovanej, sa zvýši až okamihom dokončenia rekonštrukcie, keď rekonštrukciu, ktorú on vykonal, je totiž nutné brať ako celok a nebolo by možné ohodnocovať jeho jednotlivé dielčie práce, ktoré tvorili súčasť rekonštrukcie. Podľa neho sa potom až vykonaním a dokončením všetkých prác, ktoré tvorili jeden celok, nehnuteľnosť žalovanej zhodnotila a bolo možné vyčíslieť toto zhodnotenie. Vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach, na ktorý poukazovala žalovaná, má žalobca za to, že tento je na predmetný spor nepoužiteľný, keďže v uvedenom spore sú skutkové okolnosti odlišné. Poukázal na to, že on sa dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodné obohatila, koncom apríla 2016, keď ho žalovaná odmietla vyplatiť za zrealizované práce a on jej následne v máji 2016 vystavil faktúru. Zdôraznil, že následne prebehli mimosúdne rokovania a žalobkyňa mu časť nároku vyplatila, avšak zvyšok mu vyplatiť odmietla a ukončila s ním definitívne vzťah. Uvedené potom považuje žalobca za moment, kedy začala plynúť dvojročná premlčacia doba, nakoľko až koncom apríla 2016 zistil, že k bezdôvodnému obohateniu došlo, nakoľko žalovaná mu odmietla vyplatiť hodnotu vykonaných prác a ukončila s ním definitívne partnerský vzťah. On do tohto momentu nevedel, ako to bude s ich partnerským spolužitím a nevedel, že sa do predmetného domu už nebude môcť nikdy vrátiť. Na základe uvedeného žalobca zopakoval, že dvojročná subjektívna premlčacia doba teda uplynula v roku 2018 a žaloba bola podaná včas.

4.10 Vo vzťahu k odvolaniu voči výroku rozsudku o trovách konania žalobca poukázal na to, že bola to práve žalovaná, ktorá zavinila odročenie minimálne jedného pojednávania, keď prišla na súd bez covid testu, ktorý v tom čase protipandemické opatrenia vyžadovali pre vstup do budovy súdu, a preto nebola pracovníkmi ZVJS vpustená do budovy súdu na pojednávanie a pojednávanie muselo byť z tohto dôvodu odročené. Súčasne v tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že žalovaná nijako nešpecifikovala, ktoré trovy mal svojim konaním zaviniť. Na základe uvedeného žalobca zotrval na svojom odvolacom návrhu.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrvala na podanom odvolaní a odkázala na všetky skutočnosti v ňom uvádzané. Má za to, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, keď k bodu 2 odvolania žalobcu uviedla, že súd v predmetnej veci vykonal rozsiahle, niekedy podľa jej názoru až nadbytočné dokazovanie. Nárok žalobcu považuje za premlčaný. Taktiež poukázala na skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo do rozsahu bezdôvodného obohatenia z dôvodov uvedených v jej odvolaní. Vo vzťahu k skutočnostiam uvádzaným v bode 3 odvolania, tieto v celom rozsahu namietala. Poukázala na svoje odvolanie, kde sa podľa jej názoru dostatočne vysporiadala so spornou skutočnosťou, a to rozsahom bezdôvodného obohatenia, keď na okraj uviedla, že na jednej strane žalobca tvrdí, že konajúci súd pochybil, keď nevykonal ním navrhnutý dôkaz doplnením znaleckého posudku a na druhej strane tvrdí, že súd prvej inštancie mohol aj bez doplnenia znaleckého posudku ustáliť výšku bezdôvodného obohatenia, čo si podľa jej názoru jasne odporuje. Na základe uvedeného v celom rozsahu zotrvala na svojom odvolacom návrhu.

6. Žalovaná v odvolacej replike k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovanej zotrvala na tom, že súd prvej inštancie pri určení výšky bezdôvodného obohatenia žiadnym spôsobom neprihliadal na podstatnú skutočnosť, že vykonané práce nevykonával výlučne žalobca, ale uvedené práce vykonávala aj ona, ktorá si pochopiteľne zhodnocovala svoju nehnuteľnosť a súčasne že výpočet súdu prvej inštancie nemôže byť správny, keď znalecký posudok bez ďalšieho určil len trhovú cenu nehnuteľnosti, nie zhodnotenie nehnuteľnosti, na ktorom sa mal podieľať výlučne žalobca v dvoch termínoch, čo samo o sebe nemôže slúžiť ako dôkaz pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia.

6.1. Taktiež zotrvala na všetkých skutočnostiach týkajúcich sa premlčania nároku žalobcu, keď všetky investície žalobcu do jej majetku vykonané pred 06.07.2015 sú podľa jej názoru premlčané, a keďže

žalobca vykonal všetky investície do nehnuteľnosti do mesiaca jún 2015, považuje nárok žalobcu za neopodstatnený a rozsudok za vecne nesprávny.

7. Strany sporu ďalšie podania v odvolacom konaní neprodukovali.

8. Skôr ako Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), pristúpil k vecnému preskúmaniu napadnutého rozsudku, zaoberal sa prípustnosťou odvolania. Zistil, že z hľadiska rozsahu odvolania žalovaná napadla nielen výrok, ktorým bolo žalobe v časti vyhovené (výrok I.), ale aj výrok II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 357 CSP). Z uvedeného vyplýva, že žalovaná nemôže odvolaním napadnúť výrok rozsudku, ktorým dosiahla vo veci úspech, ktorým jej bolo (i keď len čiastočne) vyhovené (v prejednávacom prípade konkrétne v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá). Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie žalovanej vo vzťahu k výroku II. odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b/ CSP).

9. Odvolací súd následne preskúmal vec jemu predloženú v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu, ako aj žalovanej (§ 379 a § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu, a ani odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Na základe uvedeného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., II., ako aj súvisiacom výroku III. o práve na náhradu trov konania potvrdil ako vecne správny konštatujúc správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 1 CSP). V časti, v ktorej odvolanie žalovanej smerovalo voči výroku II. napadnutého rozsudku (ktorým bola žaloba v časti zamietnutá), odvolanie žalovanej odmietol ako podané neoprávnenou osobou (viď bod 8. odôvodnenia).

10. Žalobca podal odvolanie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP a žalovaná podala odvolanie z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. a), b), c) a d) CSP.

11. Žalovaná v odvolaní namietala, že v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie absentujú jeho závery, a teda aj dôvody, pre ktoré rozhodol tak, ako uviedol v jednotlivých výrokoch rozsudku, v čom vzhľadala nepreskúmateľnosť rozsudku. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku a prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo v rámci odvolacieho konania uviedli odvolatelia (žalobca a žalovaná), konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Odvolací súd pritom konštatuje, že iba samotná nespokojnosť sporovej strany s právnym názorom vysloveným súdom nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, pretože z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nie je daný.

12. Odvolaciu námietku žalovanej, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno čo do určenia rozsahu bezdôvodného obohatenia žalovanej, teda že výlučne on bez akejkoľvek participácie žalovanej vykonal práce na dotknutých nehnuteľnostiach, čím malo dôjsť k zhodnoteniu nehnuteľnosti v ním deklarovanej výške, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Východiskovo je potrebné uviesť, že dôkazné bremeno je potrebné chápať ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania. Rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré konkrétne musí strana preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, to znamená právny predpis, ktorý je na sporný vzťah aplikovaný. Z tohto právneho predpisu vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena, t. j. ktorá zo strán sporu je povinná stanovený okruh skutočností preukázať.

12.1. V prejednávacom spore žalobca primárne už v rámci svojich skutkových tvrdení popísal, aké práce vykonal na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovanej, keď rozsah týchto prác bol následne z hľadiska zhodnotenia dotknutých nehnuteľností posudzovaný Znaleckým posudkom Ing. Anny Bešinovej č. 1/2020. V spore bolo potom procesnou povinnosťou žalovanej uvedené skutkové tvrdenia žalobcu poprieť (porovnaj § 150 CSP) s tým, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (porovnaj § 151 ods. 1 CSP). Žalovaná v odvolaní namietala, že súd pri určení bezdôvodného obohatenia žiadnym spôsobom neprihliadal na podstatnú skutočnosť, že vykonané práce nevykonával výlučne žalobca, ale uvedené práce vykonávala aj ona, ktorá si pochopiteľne zhodnocovala svoju nehnuteľnosť. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na abstraktnosť (nekonkrétne) uvedené skutkové tvrdenia žalovanej, keď účinným popretím skutkových tvrdení žalobcu o vykonaní stavebných prác, ktoré sa jednoznačne týkali aj jej vnímania, bolo uvedenie vlastných tvrdení o predmetných skutkových okolnostiach s tým následkom v prípade ich neuvedenia, že toto popretie je neúčinné. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení zo dňa 06.11.2017 vyjadrila k prácam vykonaným zo strany žalobcu, ktorých rozsah nespochybnila, pričom v rámci svojich skutkových tvrdení bližším spôsobom nevymedzila, na akých konkrétnych prácach, prípadne v akom rozsahu sa na nich podieľala ona alebo ňou poverené iné osoby. Z uvedeného dôvodu bolo potom predmetom znaleckého skúmania posúdenie výšky zhodnotenia dotknutých nehnuteľností, ktoré malo byť vykonané prácami deklarovanými samotným žalobcom. Pritom žalovanej nič nebránilo v tom, aby v rámci nariadeného znaleckého skúmania relevantným spôsobom vzniesla konkrétne námietky ohľadne rozsahu prác (investícií) vykonaných žalobcom, avšak uvedené neučinila. V nadväznosti na uvedené sa potom odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie vychádzajúcim zo zhodnotenia dotknutých nehnuteľností vo výške 17.599,80,- eur, ktoré bolo stanovené Znaleckým posudkom Ing. Anny Bešinovej č. 1/2020 (bližšie porovnaj bod 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

12.2. Pokiaľ žalovaná súčasne namietala, že znalecký posudok bez ďalšieho určil len trhovú cenu nehnuteľnosti a nie zhodnotenie nehnuteľnosti, na ktorom sa mal podieľať výlučne žalobca v dvoch termínoch, čo samo o sebe nemôže podľa žalovanej slúžiť ako dôkaz pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia, odvolací súd poukazuje na to, že k uvedenej otázke sa vyjadrila už samotná znalkyňa Ing. Anna Bešinová jednak v znaleckom posudku (v odpovedi na otázku č. 2, kde konkrétne označila rekonštrukčné práce, ktorými došlo k zvýšeniu hodnoty nehnuteľnosti, ako aj výšku zhodnotenia vo vzťahu k jednotlivým položkám), ako aj v rámci vyjadrenia k sťažnosti proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 5C/22/2017-274 zo dňa 17.06.2019, v ktorom poukázala na to, že všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti k 01.08.2013 je možné vyčísliť s koeficientom platným k dátumu 01.08.2013 a rozhodne nie k dátumu 01.05.2016 (čím došlo k vysporiadaniu sa s návrhom žalovanej na vykonanie znaleckého dokazovania zodpovedaním otázky „určiť trhovú cenu nehnuteľnosti ku dňu 01.08.2013 a ku dňu 01.05.2016 podľa metodiky oceňovania s koeficientom pre rok 2016“). Pokiaľ žalovaná nesúhlasila so závermi znalkyne ohľadne ocenenia rekonštrukčných prác, mala tieto závery relevantným spôsobom vyvrátiť. Takto zostali jej námietky v rovine abstraktných, bližšie nekonkretizovaných tvrdení. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobca sa v prejednávacom spore domáhal vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu investícií do nehnuteľnosti žalovanej počas trvania ich vzájomného spolužitia, keď po ukončení tohto vzťahu sa následne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Zhodnotenie nehnuteľnosti (v dôsledku vykonaných rekonštrukčných prác, teda nie ako rozdiel trhovej ceny v dvoch termínoch, ako to uvádza v odvolaní žalovaná) ocenila znalkyňa Ing. Anna Bešinová. Pre posúdenie vzniku bezdôvodného obohatenia titulom zhodnotenia nehnuteľnosti bola podľa názoru odvolacieho súdu rozhodná doba, kedy došlo k definitívnemu ukončeniu vzťahu žalobcu so žalovanou, t. j. začiatkom roku 2016, keď až týmto okamihom došlo ku konečnému odpadnutiu dôvodu užívania predmetnej nehnuteľnosti zo strany žalobcu. Z uvedeného dôvodu bola potom aj žalovanou namietaná otázka postupného zhodnocovania nehnuteľnosti z hľadiska posúdenia vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bez právneho významu. Bez ohľadu na uvedené však odvolací súd poukazuje na to, že žalobca, tak ako to vyplýva zo zhodných tvrdení strán sporu, vykonával rekonštrukčné práce postupne (kontinuálne) počas ich vzájomného spolužitia (od roku 2013, prípadne od jesene 2014) až do skončenia tohto spolužitia.

13. Žalovaná v odvolaní súčasne namietala, že žalobca zmenil žalobu ohľadne uplatňovaného právneho titulu, keď si v priebehu konania už neuplatňoval nárok na zaplatenie žalovanej sumy za realizované práce v zmysle faktúry, ktorá tvorí prílohu žaloby, ale si uplatnil nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia z dôvodu zhodnotenia nehnuteľnosti. Odvolací súd považuje túto námietku

za nedôvodnú. Už z podanej žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca sa vo vzťahu k žalovanej domáha vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, a to titulom vykonaných prác na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej. Zmenu východísk rozhodných pre vyčíslenie výšky nároku nemožno považovať za zmenu skutkových okolností, na podklade ktorých sa domáha uplatneného nároku, ani za zmenu právneho dôvodu bez zmeny skutkových tvrdení, ktoré by zakladali zmenu žaloby. Žalobca si od počiatku v prejednávanej veci uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom investícií do cudzej nehnuteľnosti, v ktorom prípade je pohľadávkou z bezdôvodného obohatenia rozdiel medzi hodnotou domu pred adaptáciou a po nej a nie hodnota vynaložených (investovaných) prostriedkov. Tým, že žalobca primárne pri podaní žaloby vychádzal z hodnoty jeho investície a následne pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo zhodnotenia nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej, si neuplatňoval iný nárok na inom skutkovom základe, ale identický nárok na identickom skutkovom základe, keď uplatnený nárok (ohľadne jeho výšky) určil v súlade so závermi konštantnej judikatúry súdov (porovnaj R 26/1975).

14. Pokiaľ žalovaná v spore súčasne namietala nesprávne posúdenie vznesenej námietky premlčania, keď podľa jej názoru súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil začiatok plynutia premlčacej doby, odvolací súd vyhodnotil aj túto odvoláciu námietku ako nedôvodnú. Pokiaľ žalovaná v odvolaní poukázala na rozsudok (poznámka odvolacieho súdu: správne má byť uvedené uznesenie) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/507/2014 zo dňa 28.04.2014, odvolací súd poukazuje na to, že predmetné rozhodnutie bolo nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 548/2013-29 zo dňa 17. februára 2016 zrušené, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky (v obdobnej právnej veci ako je tento spor) konkrétne v bode 14. odôvodnenia tohto rozhodnutia konštatoval, že na určenie plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia tak nebol rozhodný okamih zhodnotenia predmetnej nehnuteľnosti, ale deň, keď sťažovateľke bolo znemožnené predmetný rodinný dom užívať, čo nebolo v roku 2008 (poznámka odvolacieho súdu: t.j. kedy mala byť vykonaná rekonštrukcia), ale niekedy v máji - júni 2011 a z uvedených dôvodov dospel k záveru, že východiská všeobecných súdov (okresného súdu a krajského súdu), na základe ktorých malo dôjsť k premlčaniu sťažovateľkou uplatneného nároku z titulu bezdôvodného obohatenia pre zjavné uplynutie subjektívnej i objektívnej premlčacej doby, boli chybné, resp. arbitrárne, v rozpore so skutočnosťou a s ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo nerešpektujú základný zmysel tohto ustanovenia, ktorým je (aplikujúce uvedené na nároky vzniknuté z bezdôvodného obohatenia) predovšetkým účinná ochrana poškodeného, na úkor ktorého sa obohatila iná osoba. Vychádzajúc z uvedeného potom odvolací súd považoval námietku žalovanej týkajúcu sa nesprávneho posúdenia ňou vznesenej námietky premlčania za nedôvodnú. Odvolací súd sa potom nemohol stotožniť ani s právnym záverom súdu prvej inštancie, že rozhodným pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby bol moment ustálenia prác, ktorými došlo k celkovému zhodnoteniu nehnuteľnosti žalovanej. Za rozhodné pre posúdenie vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa názoru odvolacieho súdu je v intenciách vyššie uvedených záverov ústavného súdu potrebné považovať okamih definitívneho ukončenia vzťahu medzi žalobcom a žalovanou a s tým súvisiaci definitívny odchod žalobcu zo spoločnej domácnosti, ktorú dovtedy zdieľal so žalovanou, t.j. z nehnuteľnosti, ktorú v priebehu ich vzájomného vzťahu a v očakávaní dlhodobého užívania - aj z jeho strany - zhodnotil. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Predmetné ustanovenie je typickým predstaviteľom kombinovanej subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, keď obidve premlčacie doby (objektívna a subjektívna) začínajú plynúť a končia nezávisle od seba, pričom márnym uplynutím jednej z týchto dôb sa nárok premlčuje, aj keď ešte plynie aj druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba však predstavuje z hľadiska premlčania nároku na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia počiatočnú aj najneskoršiu hranicu, ktorá nemožno v žiadnom prípade prekročiť. Vychádzajúc z okolností prejednávaneho prípadu, tak ako už bolo vyššie uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu začala plynúť premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia až okamihom ukončenia vzájomného vzťahu žalobcu a žalovanej a následným odšťahovaním sa žalobcu zo spoločnej domácnosti. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že aj k definitívnemu ukončeniu vzájomného spoluzitia žalobcu a žalovanej (vychádzajúc z ich tvrdení) došlo v mesiaci január 2016, z čoho je zrejmé, že žaloba, ktorá bola na Okresný súd Ružomberok podaná dňa 06.07.2017, bola podaná tak v trojročnej objektívnej, ako aj dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. Iba na doplnenie odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ by k vykonaniu ďalších prác smerujúcich k zhodnoteniu

nehnutelnosti došlo až po januári 2016 (uvedené zostalo v rovine tvrdení), aj vo vzťahu k tomuto bezdôvodnému obohateniu by nemohlo dôjsť k uplynutiu premlčacej doby, keďže v takom prípade by začala plynúť zhodnotením nehnuteľnosti.

15. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu voči výroku II. napadnutého rozsudku, ktoré spočívalo v odvolacej námietke, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď nevykonával dôkaz, a to doplnenie znaleckého posudku Ing. Anny Bešinovej, číslo posudku 1/2020, za účelom odstránenia nejasností spočívajúcich v tom, že znalkyňa v tomto znaleckom posudku vyňala z ohodnotenia niektoré investície žalobcu do nehnuteľnosti žalovanej, keď znalkyňa tieto investície odmietla naceniť a zahrnúť ich do sumy zhodnotenia nehnuteľnosti s tým, že ide o bežné udržiavacie práce na nehnuteľnosti, odvolací súd poukazuje na to, že k uvedenej námietke sa znalkyňa vyjadrila v stanovisku zo dňa 17.03.2020 a pokiaľ mal žalobca pochybnosti o správnosti jej záverov mohol v rámci procesnej iniciatívy predložiť návrhy na vykonanie dôkazov vyvracajúcich tieto závery. Odvolací súd konštatuje, že z predmetného znaleckého posudku je jednoznačne zrejmé, o akú sumu došlo k zhodnoteniu nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej zo strany žalobcu, keď tak ako už bolo vyššie uvedené (ako to vyplýva z rozhodovacej činnosti najvyššej súdnej autority; vid' rozhodnutie R 26/1975), v prípade vyporiadania hodnôt vynaložených na cudziu nehnuteľnosť nie je pohľadávkou z bezdôvodného obohatenia hodnota vynaložených prostriedkov, ale rozdiel medzi hodnotou nehnuteľnosti pred adaptáciou a po nej. Z uvedeného dôvodu uvedená odvolacia námietka nemohla obstáť, keďže hodnota vynaložených prostriedkov do nehnuteľnosti nemôže prevýšiť celkové zhodnotenie nehnuteľnosti v dôsledku vykonania rekonštrukčných prác. V tejto súvislosti navyše odvolací súd poukazuje na to, že z podstaty vzájomného spolužitia druha a družky (v prejednávanej spore žalobcu a žalovanej) vyplýva prirodzene potreba vzájomnej pomoci, keď žalobca od žalovanej prijímal plnenie v podobe zabezpečenia potreby bývania a tomu prirodzene zodpovedá určitá „povinnosť“ žalobcu ako druha vykonávať určité udržiavacie práce na nehnuteľnosti. Aj s ohľadom na uvedené sa potom javí uvedená námietka žalobcu ako nedôvodná.

15.1 Pokiaľ žalobca súčasne namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil z dôvodu, že súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu mohol aj bez doplnenia znaleckého posudku ustáliť výšku bezdôvodného obohatenia žalovanej na sumu 20.000,- eur, odvolací súd sa s týmto záverom s poukazom na výsledky znaleckého dokazovania nestotožnil z vyššie uvedených dôvodov, ktoré s poukazom na obsahovú identickosť odvolacej námietky nepovažuje za potrebné opakovať, pričom opätovne poukazuje na závery uvedené v znaleckom posudku, a to v odpovedi na otázku č. 2, č.l. 37 a 38 znaleckého posudku, kde znalkyňa jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom oddelila okruh prác, ktoré svojou povahou majú charakter udržiavacích prác a prác, ktoré možno považovať za rekonštrukčné práce.

15.2. Pokiaľ žalobca súčasne namietal, že vykonaním rekonštrukčných prác sa nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej stali užívania schopnými, odvolací súd poukazuje na závery znaleckého posudku, v zmysle ktorých predmetné nehnuteľnosti boli užívania schopné už pred vykonaním predmetných rekonštrukčných prác a tvrdenie žalobcu spočívajúce v tom, že práve jeho pričinením sa uvedená nehnuteľnosť takou stala, nebolo v konaní preukázané. Taktiež námietka žalobcu, že bez jeho pričinenia by existencia spoločnej vodomernej šachty mohla viesť k zníženiu predajnej ceny, nemá žiadny relevantný vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď na jednej strane je zrejmé, že rekonštrukčné práce (a v určitej miere aj udržiavacie práce) majú vplyv na hodnotu a tomu zodpovedajúcu cenu nehnuteľnosti, avšak predmetom konania bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyvolaného rekonštrukčnými prácami, ktoré bolo určené práve dotknutým znaleckým posudkom a nie nárok o sumu, o ktorú sa vplyvom týchto prác zvýšila „predajná“ cena nehnuteľnosti.

16. Odvolací súd potom dospel k záveru o nedôvodnosti odvolacích námietok žalobcu a žalovanej v súvislosti so skutkovými zisteniami a právnymi závermi okresného súdu. Z uvedených dôvodov, keďže súčasne v spore nezhliadol žiadne vady v postupe súdu prvej inštancie, ktoré neboli stranami namietané, a na ktoré by bol oprávnený prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. V nadväznosti na potvrdenie výroku I. a II. o merite veci odvolací súd potvrdil aj výrok III. súdu prvej inštancie o práve na náhradu trov prvostupňového konania, nakoľko tieto vykazujú vecnú správnosť.

Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie mal prihliadnuť pri rozhodovaní o trovách konania na mieru zavineného konania žalobcu vo vzťahu k vzniku trov a jednotlivých úkonov súdu prvej inštancie, odvolací súd uvedenú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, keď z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca svojím procesným postupom nejakým spôsobom maril úkony súdu, keď žalovaná nijakým bližším spôsobom nekonkretizuje túto odvolaciu námietku. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že otázka účelnosti trov konania (jednotlivých úkonov právnej služby) vynaložených stranou žalobcu bude posudzovaná v rámci rozhodovania o výške trov konania.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď ani jedna zo strán sporu, t. j. žalobca ani žalovaná neboli v odvolacom konaní ani len čiastočne úspešní. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)